

ASSOCIATION DES DOIGTS DE FEE/Käden taidot ry. Nukkenallemuseo, Ranska/ jäsenmaksu
aikuinen 22€ ja nuori 12€
4, rue de l'Estrangladou, 30350 Lézan, France (OP553902-213402)
tel.04 66 83 19 57 <http://myoldbear.free.fr> <http://museopaivakirja.20six.fr/>

Hei, Lézan, 12.1.11
Viime lauantaina tulin Suomen matkalta. Nyt lensin Marseillesta Amsterdamin kautta Helsinkiin. Onneksi ei ollut sääongelmia, se olisi voinut sotkea pahoin matkasuunnitelmani alusta loppuun. Lunta ei tullut kuten Pariisissa jouluna, päinvastoin Etelä-Ranskassa oli leutoa. Paluupäivänä Marseillessa aurinko paistoi ja oli 15-16°C. Vaikka kotikylääni lähestyessä sää muuttui sateiseksi, oli kuitenkin talvi-ilmaan nähden poikkeuksellisen lämmintä.

Helsingissä olin Unelmien koti-nukketalonäyttelyssä Kansallismuseossa.

http://www.nba.fi/fi/skm_nayttelyt/unelmien_koti

Tein siitä kuvasarjan flickr-com sivuille.

Tässä linkki:<http://www.flickr.com/photos/100souvenirs/sets/72157625754812266/>

Jos vertaan näyttelyä Saksassa museoissa näkemiini nukketaloihin, Suomen nukketalot ovat minusta enemmän leikittyjä, joihin eri sukupolvet ovat usein jättäneet jälkiään. Näin sellaisia, joissa eri tyylejä ja aikakausia on yhdistetty saman katon alle.

http://www.nba.fi/fi/skm_nayttelyt/unelmienkoti1896 Saksassa sitä vastoin oli ihmeen täydellisinä säilyneitä nukketaloja ja tyylipuhtaita rikkauksia valtavat määrät, yksi suuri valmistajamaa kun on kyseessä. Niin oli myös Englannissa, Lontoon Lapsuuden museossa. Lisäksi Suomessa nukkekaapit ovat selvästi taloja yleisempiä. Pienoismaailma tempaa mukaansa, ihastuksissani olin. Ulkomailla niitä saa katsella ihan väsyksiin asti. Helsingin näyttely oli aika pieni. Toisaalta siellä olisi voinut samalla käydä katsomassa museon muut vanhat lelut. Varsinkin ne sota-ajan lelut ovat liikuttavia.

Kansallismuseon näyttelystä näkee, että tuontia on ollut enimmäkseen tämä nukketalokulttuuri ennen. Carl Magnus von Wrightin tekemä talon pienoismalli on yksi suomalaisrakenteinen esimerkki näyttelyssä, ihana vanhanaikainen vaaleanpunainen koristeellinen 1800-luvun lopun iso kartanorakennus. Suomessa valmistettu nukketalo on harvinaisuus, on se sitten kotitekoinen tai ei. Vaikka nukketalon huonekaluvalmistus on meillä ollut yleistä. Nykyään on sitten ihan toista. Miniatyyriharrastus on muotia kaikkialla. Ja tuolla näyttelyssä on myös uusia suomalaisia nukketaloja esillä. Mieleenjäädin oli forssalainen yritys, joka tekee niitä taidokkaasti. Toisaalta heidän nettisivunsa ovat jo ennestään tutut. Oli niitä muitakin hienoja, mutta en ole kovin kiinnostunut uusista. Vanha kiinnostaa minua enemmän. Pariisissa oli myös nukketalonäyttely hiljattain, enkä mennyt sinne, koska siellä kaikki oli uutta.

« Unelmieni koti » näyttelyn erikoisuutena sanottiin olevan 1600-1700-lukujen muutamat hopeaesineet. Minusta erikoisinta siellä oli mammutinluusta tehty siperialainen 1800-luvun arktinen talominiatyyri asukkaineen. Pelkkä sukupuuttoon kuolleen mammutin luu kuulostaa uskomattomalta rakennusaineelta. Kuulin myöhemmin, että Siperiassa sitä on paljon säilynyt tuhansien vuosien ajan tulipalopakkasessa niin kuin pakastettuna pakastimessa. Sitä kaivetaan edelleen ja sitä on myynnissä vielä tänäkin päivänä Pietarissa. Mene ja tiedä. Maailmassa monta on ihmeellistä asiaa...

<http://www.luomus.fi/mammutit/tietoa/suomi.htm>

Kunnantalon kanssa on alkanut yhteistyö sujua paremmin kuin ennen, kiitos museon ystävien, jotka ovat olleet tukijoukkoina pönkittämässä. Me käytiin uuden kunnanjohtajan puheilla, hän sattuu olemaan ystäväpariskunnan vävy. Nyt nukkenallemuseo on mukana parin kuvan kera kylämme nettisivuilla. Jos ei olisi menty asiaa ajamaan, olisi siellä vain pelkkä pikku maininta museosta nettilinkeineen. PR:ää tuli samalla tehtyä melkoisesti oikein joukon voimalla.

Kun viimeksi kirjoitin tätä yhdistyskirjettä kesällä, oli juuri julkaistu nukkenallemuseosta artikkeli

paikallisessa Midilibre-lehdessä. Siitä tulikin oikea menestyspommi. Jos se olisi julkaistu vain kerran kuten yleensä artikkelit, ei silloin sen vaikutus olisi ollut kovin suuri. Mutta Midi Libre julkaisi näitä museotietoja sen jälkeen viikottain koko kesäsesongin ajan ja vielä joissakin Montpellier'n ja Nîmesin eri lehtipainoksissa. Niinpä museossa riitti kävijöitä melkein joka päivä. Kun kyselin heiltä, mikä toi heidät tänne museoon, jos se ei ollut lehtijuttu, se oli museokyltti tien vieressä, museomainos, internetti, turistiopas,-kartta, -toimisto, milloin mikäkin, 100 syytä... Ja vielä syys-, lokakuussa kävi jälkisesonki- tai syyslomaturisteja. Marraskuussa tuli kylämme 23 hengen lapsiryhmä kahden ohjaajansa kanssa, he tulivat kunnantalolla käyntimme ansiosta. Siihen ne vuoden 2010 käynnit sitten loppuivat.

Tämä 10. synttäri juhluvuosi osoittautui menestysvuodeksi, tulot tuplaantuivat kuin taikasauvalla vaan yhtäkkiä entisvuosien yli 800 euron budjetista. 1700 euroa oli tuloja kaikkiaan. Siinä on 20 euroa saksalaisten museokävijöiden lahjoitusta, 35 euroa yhden nallen myynti ja 198 euroa jäsenmaksuja. Muuten kaikki muu on museon sisäänpääsyituloja. Vuoden koko budjetti piti uusia, koska täytyy olla yhtä paljon menoja kuin tulojakin. Ei voittoa tuottavassa- yhdistyksessä ei saa olla voittoa, kaikki pitää käyttää yhdistyksen hyväksi. Toisaalta ei ollut vaikea lisätä menoja, vaikeampaa on niitä aina vähentää. Koska joka tapauksessa menoja on aina ja jonkun täytyy ne maksaa. Olen niitä maksanut vuosia, kun olen lainannut yhdistykselle rahaa. Nyt yhdistys saa maksettua takaisin ja alkaa kai pikkuhiljaa pärjätä omillaan. Tästä uudesta vuodesta ei tiedä. Mutta budjetti joustaa kuten ennenkin on sitten hyvä tai huono vuosi.

Museokyltteihin ja -viitoitukseen on tänä vuonna tulossa kauan odotettua parannusta. Olen maalannut uusia puukylttejä ja tehnyt saviateljeessa savesta kaksi museokylttiä, toinen tulee ulko-oven viereen. Siihen minulla on tekeillä myös nukketalokoriste sähkömittarin peittämiseksi. Tässä linkki museopaivakirjan sivuille, jossa kuva.

<http://museopaivakirja.20six.fr/museopaivakirja/art/180271311/Savityo-ateljeessa-Miten-minasinne-jouduin->

Museoviitoitus on ollut liian huonoa tähän asti ja museon julkisivu ei ole ollut paras mahdollinen. Ruma sähkömittari on siinä parhaalla paikalla keskellä seinää. Mutta kaikkea ei saa korjattua helpolla. Joka paikkaan raha ei ole riittänyt. Sitävästoin olen investoinut kokoelmaan, koska sitä voi yksinkin tehdä. Porakonetta en osaa käyttää, eikä apujoukkoja ole aina saatavilla. Museota voi verrata taulunäyttelyyn. Jos ei taulu ole kaunis, ei pelkkiä kehyksiä, kultaraameja, kukaan lähde katsomaan, vaikka tie museoon olisi kuinka hyvin viitoitettu. Sisältö on kuitenkin puitteita tärkeämpi, niin minä väittäisin. Täytyy saada joku « Mona Liisa » kätköihinsä, jotta saa ihmiset liikkeelle sitä tänne etsimään. Tietenkin aina parempi jos on hyvä kokonaisuus, kaikki hyvin, sisältö kehyksineen, siihen pitää pyrkiä. Mutta välillä joutuu valitsemaan, kun kaikkea ei voi saada heti. Toisaalta menestys nyt lopultakin osoittaa, että ei kokoelmaan investointikaan ole ollut mikään epäonnistunut ratkaisu.

Yli 30:stä nukketalo kokoelmastani on tullut museon erikoisuus. « Prinsessan nukketalosta Peppi Pitkätossun Huvikumpuun »-näyttely kertoo siitä 1880-luvusta alkaen tähän päivään. 11:sta Nooan arkkia on myös ihmetelty, koska niitä ei näe täällä Ranskassa. Täytyy olla jotakin erilaista, mikä herättää ihmisten mielenkiinnon. Koulunäyttely on myös ollut tykätty. Ja monipuolistaa täytyy, jotta olisi jokaiselle jotakin.

Syksyllä käytiin katsomassa kahdessa naapurikylässä linnaa. St Jean du Gardin linnassa oli monipuolinen kokoelma vanhoja leluja, vaikka linnan eri huoneissa oli esillä monenlaista keräilytavaraa. Ja sieltä sai sisustusideoita nukketaloihin. Kuten myös toisen kylän linnasta Ribautel Tavernesta. Samalla sai markkinoida nukkenallemuseota, missäpä ei mainostaisi? Meidän kylämme linna oli auki julkisuudelle ensimmäistä kertaa syyskuun kulttuuriperintö viikonlopulla. Ja kävijöitä oli ollut yllättävän paljon, vaikka linna on vielä täysin korjaamaton. 440 000 euroa kunta maksoi siitä. 20 huoneisen linnan remontti tulee maksamaan pari miljoonaa. Saa nähdä kuinka

kauan kestää linnaprojektin toteuttaminen, sitä ei voi odottaa kuitenkaan tapahtuvaksi missään lähitulevaisuudessa. 5-10 vuoden päästä voi ehkä olla jotakin nähtävissä. Tuleeko kylästäme turistikylä joskus, ei tiedä.

Meitä on nyt yhdistyksessä 12, yksi uusi jäsen, Ilmi Koivistoinen. Tervetuloa mukaan.

Museon aikatauluihin täytyy varmaan tehdä muutoksia hiukan, koska nykyään on ollut museossa kävijöitä myös koululomien aikana, joten silloin täytyy olla täällä päivystämässä. Se ei enää riitä, että on vain viikonloppuisin auki talvi-syys- ja kevätaikana, sekä sopimuksesta.

Viime vuonna oli 10. synttärivuosisjuhla ja siinä meillä oli hyvä teema koko vuodeksi. Mutta mitä keksittäisiin tänä vuonna?

« Last but not least », opittiin englannin tunnilla koulussa 60-70-luvulla. Viimeisenä, mutta ei vähempiarvoisena, tulevat nämä koirauutiset. Uskollisesti Diksu-koira hoitaa museon vartiointihommansa niin kuin enkeli. Ja meillä on joka päivä mukavat kävelyretket ulkona luonnossa, tarkoitan ulkokuonereisuja. Erottamattomat ystävykset me ollaan. Joskus haukku käy kyllä varkaissa. Mutta hyvin harvoin. Jos jotakin on hävinnyt niin kuin tuhka tuuleen, silloin on parasta mennä katsomaan koiran petille. Siellä on sen hyvä kätköpaikka. Viimeksi löysin sieltä kadonneen juustopalapussin, sitä meidän lempijuustoa. Ennen joulua siellä oli joululahjaksi saamani toinen 60-luvun Peynet nukke, räätäleinä. Diksu luuli sitä varmaan omaksi joululahjaksi ...

Aloin tämän yhdistyskirjeen Helsingin kansallismuseon Unelmien koti- näyttelyllä. Jos sen siihen samaan ajatukseen myös lopettaisin. Nukkenallemuseo on perustettu unelmieni kotiin vuonna 2000.

Toivotaan pitkää ikää meidän kaikkien unelmillemme! Niistä kaikki alkaa.

Rakennetaan « Kaarisiltaa » tänäkin vuonna, kuten kertoo:

Aale Tynnin **Kaarisilta-runo:**

<http://www.yle.fi/elavaarkisto/?s=s&g=4&ag=23&t=717&a=6050>

...Toisille annan toiset askareet,

vaan sinulta, lapseni, tahdon, että kaarisillan teet.

Sillä kaikilla ihmisillä on ikävä päällä maan...

... Pane kappale niiden sydämistä, joita rakastat,

he antavat kyllä sen anteeksi, jos sillan rakennat...

Hyvää ja tähdellistä rakennusvuotta 2011 kaikille!

Terveisin,

Ulla-Maija Suonpää

Puheenjohtaja

Käden taidot ry./Association des doigts de fée